

[Undervisningsministeren.]

højere uddannelser og placeringen, at jeg, som jeg allerede har givet udtryk for ved behandlingen af universitetscenterlovforslaget, er interesseret i, indstillet på og indser nødvendigheden af at få etableret en sådan stærkere central styring. Jeg vil gerne medvirke til, at det kan ske og ske så hurtigt, som det nu vil være gørligt.

Endelig må jeg gøre en enkelt bemærkning til hr. Morten Lange. Hr. Morten Lange kritiserede, at ikke-akademiske medarbejdere efter lovforslaget kun er repræsenteret i institutråd; det er vel også dér, de har den største berøringsflade, den største interesse i at være repræsenteret. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på og fremhæve det, som udvalget indstiller om oprettelse af samarbejdsudvalg ved universiteterne.

Så skal jeg til sidst blot anbefale at stemme imod hr. Kjær Rasmussens ændringsforslag og for de forslag, som er stillet af mig og tiltrådt af udvalgets flertal.

Orla Møller: Det sene tidspunkt inspirerer ikke til nogen længere tale nu, men der er dog et par enkelte ting, jeg ikke kan lade være med at kommentere.

Hr. Knud Bro talte om, at relevante organisationsinteresser burde finde en placering i organerne, og talte også om at nedbryde generationskløften. Begge disse udtalelser fører efter min opfattelse direkte til det ændringsforslag, vi i socialdemokratiet har stillet til § 11.

Hr. Enggaard var så venlig at bruge nogle meget pæne ord om mig. I den forbindelse burde jeg måske sige, at næsten noget af det værste, man kan komme ud for i denne verden, er at blive rost af sin modstander. Det skaber det stik modsatte indtryk hos ens egne. Jeg vil i øvrigt sige til hr. Enggaard, at jeg gennem 30 år har været vant til at leve med mine gamle taler, så jeg er ikke nervøs for at se dem i øjnene endnu en gang.

Det sagligt afgørende i hr. Enggaards tale kom i forbindelse med, at der ikke skulle være nogen slavisk kopiering af reglerne for de studerendes repræsentation inden for de forskellige anstalter, men at de bærende principper burde være de samme. Men det var lige akkurat det punkt, jeg angreb; der er ikke de samme bærende principper de to steder.

Hr. Samuelson fastslog, at det er i studienævnene, studenterne har de største interesser. Jeg har personlig den opfattelse, at skal der snakkes demokrati, må man hellere lade dem, som sidder midt i det, afgøre, hvad der er deres egne største interesser, og ikke selv på forhånd formulere, hvad de skal mene er deres interesse. Jeg kan slet ikke forstå hr. Samuelsons frygt for, at forsøgsparagraffen skulle medføre, at man endte i de rene procedureproblemer. Undervisningsministeren var inde på det samme spørgsmål og antydede i den forbindelse, at det var letsindighed og manglende ansvarsfølelse fra min side, der gjorde, at jeg kunne tale om denne paragraf, som jeg gjorde. Må jeg i den forbindelse gøre opmærksom på, at den er formuleret sådan, at disse forsøg sættes i gang efter indstilling af universitetet. Der er klart og tydeligt lavet en ansvarsplacering i denne forbindelse.

Så vil jeg gerne knytte bare et par bemærkninger til ministerens tale til sidst. Efter min opfattelse har ministeren med ændringerne i lovforslaget gjort det, at først er han sprunget i den forkerte grøft til den ene side, derefter i grøften til den modsatte side af landevejen. Han har ikke formået at finde en balance imellem det synspunkt, at folketinget fastsætter reglerne for valg til styrelsesorganerne, og hensynet til studenterorganisationernes berettigede interesser. Jeg kunne have lyst til i den forbindelse at sige det sådan: jeg kunne egentlig godt have stemt for det ændringsforslag, som regeringspartierne er kommet med om § 11, hvis de havde taget det forslag op, vi er kommet med. Der er ingen virkelig bærende uoverensstemmelse mellem de to forslag, og det er her, hele problematikken ligger, når det drejer sig om § 11 og studenterne placering i organerne.

Når det nu bliver sagt, at de studerende er under uddannelse og derfor ikke har forudsætningerne for at være med på lige fod med andre undtagen i studienævnene, vil jeg gøre opmærksom på, at en stor og stadig større gruppe af de yngre lærere og undervisere ved universiteterne i hvert fald har en anden opfattelse. Skal man derfor cementere sin opfattelse, bliver man nødt til at gå imod adskillige af dem, som kender tingene indefra og ved, hvad det drejer sig om.

I øvrigt vil jeg til sidst gerne sige, at jeg